

§ 1, men det tror jeg ikke er forudsat ved denne Lovs Vedtagelse og synes heller ikke ganske at bekræftes ved selve Ordene, at man ved en kirkeministeriel Bestemmelse kan dele et Kirkesogn i et Slags Kapellani og et andet Kirkesogn, og saa kalde Kapellaniet et særskilt Sogn og derved oprette to Sogne, som da i Tilfælde af en Udskillelse i to Kommuner kan gaa ind under Reglerne i Kommunallovens § 1. Det er efter min Mening en Omvei, ad hvilken man kan lave flere Kommuner, og hvis Hensigtsmæssighed jeg ikke her skal omtale, men som jeg ikke tør antage har været Meningen med Loven; thi saa beror Kommunernes Antal i Landet jo ikke paa Amtsraad, Indenrigsministeren og de paagjældende, daværende Kirkesognes Beboeres Bestemmelse, men kan komme til at bero paa kirkeministerielle Bestemmelser. Det er jo nemlig Tilfældet, at Taarnby Kommune har faaet en Hjelpepræst i Sundbyerne ved Statskassens Tilskud og Universitetets Tilskud til en Kirke, hvilket var særdeles naturligt, ligesom at man afgav en Del af Tienderne til denne Præst for paa een Gang at jævne Forholdet mellem Sognepræsten og Kapellanen, saaledes at der ingen videre Afregning fandt Sted imellem dem, idet der saa kunde finde Afregning Sted ved selve Kaldelsen af Kapellanen. Nu derfor at kalde Sundbyerne et Kirkesogn med den vilkaarlige Grændse, man der har draget, og paa de Forhandlinger, der da fandt Sted mellem de kirkelige Myndigheder, at etablere en Regel om Kirkesogne og efter denne Regel anvende Slutningen af § 1 i Kommunalloven, tror jeg dog er en noget forhaestet Anvendelse. Som sagt, om selve Hensigtsmæssigheden skal jeg ikke tale, men jeg tør tro, at Kommunalloven giver os en Garanti for, at hvis der skulde komme flere Kommuner i Landet end da bestrevet, maatte det afhænge af 3 Faktorer: Beboerne af vedkommende Kommuner eller Sogne, som ønske at være selvstændige, af Amtsraadets og Indenrigsministerens Bestemmelse, men efter den Anvendelse, her er gjort, ved de Forberedelser her ere skete, er det slet ikke afhængigt længere alene af disse, men saa kan der skabes Betingelser derfor ved Foranstaltninger af en udenfor disse Kommuner staaende Myndighed, nemlig af Kirke- og Undervisningsministeren. Jeg haaber, at vedkommende Udvalg vil overveie dette retslige Spørgsmaal. Det maa vist have Betydning, om man der faar fastslaet en Praxis, som ikke saaledes kan fraviges. Det er Dem fuldtud bekjendt, at Kultusministeren paa mangfoldige Punkter opgraver gamle forgjemte Resolutioner i Strid med

Principerne i hele den ny Lovgivning og laver sit Regimente derefter. Jeg skal ikke komme dybere ind herpaa ved denne Leilighed — blot alludere dertil, men jeg mener, at man nok kan tage dette med i Betragtning, naar man overveier Spørgsmaalet, hvorvidt kirkeministerielle Foranstaltninger, efter at Kommunalloven er udkommen, kunne for flere Kommuner skabe Betingelser af denne Art, hvorunder vedkommende Beboere skulle høre sig. Imidlertid kan dette for saa vidt ikke faae praktisk Betydning her, fordi Forholdene ere saaledes her, at Kommunen utvivlsomt, hvad ogsaa Lovforslagets Forelæggelse bekræfter, ikke kan blive adskilt i 2 Kommuner imed selvstændige Sogne og Kommunekasser hver for sig uden Lovgivningsmagtens Billigelse.

Hvad iøvrigt Spørgsmaalet her angaar, saa tror jeg, at Alle ere enige om, at Forholdene i Taarnby Kommune for Tiden ere i høi Grad extraordinære. Sundbyerne have, som antydet, reist sig som Arbejderkoloni væsentlig for kjøbenhavnske Fabrikker eller for Kjøbenhavnere, som have anlagt Fabrikker i Sundbyerne. Der er flere belægtede Forhold i Landet, men næppe Noget, som i høiere Grad viser, hvor uehdig en Nabo kommune kan være stillet ved, at der paabyrdes den Fattig- og Skolevæsen for Arbejderne, medens den Kommune, der har Fabrikherrene i sin Midte, faar Skatten af hele deres Indtægt. Vi savne en interkommunal Bestaatning, som kan tage særligt Hensyn til disse Forhold og paalægge en saadan Hovedkommune visse Forpligtelser med Hensyn til Udredelse af Skole- og Fattigkat for saadanne Nabo kommuner, efter nærmere bestemte Regler og Overbryghedens, Indenrigsministeriets Skjøn, efter de i Loven givne Regler; Ønskeligheden deraf turde dette Lovforslag være et Bevis for. Jeg kunde derfor gjerne sætte min Omtale deraf i Forbindelse med et Spørgsmaal til den ærede Indenrigsminister, om han under denne saglige Forhandlingsperiode agter at forelægge et Lovforslag om den interkommunale Bestaatning — det maa vel snart komme. Naar vi komme til 40—50 Kroner i Hartkornskat i Taarnby for at tilfredsstille Udgifterne der — 40 Kroner har der været — saa bliver Stillingen alvorlig for de paagjældende Hartkornseiere, saa meget mere som Sorderne ere satte i høit Hartkorn. Vi kunne altsaa meget vel forstaa, at Husseierne i denne Kommune klage og ønske Lettelse, men det er ikke mindre forstaaeligt, at Sundbyerne ikke ønske at faae den Husstat, som denne Lov vil paalægge dem; thi den kommer ikke